

ת"פ 65912/01/18 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד סאלם עבדאללה אבו מדע'ם, קפאח עבדאללה אבו מדע'ם

בית משפט השלום בבאר שבע

ט' אדר א' תשע"ט
14 פברואר 2019

ת"פ 65912-01-18 מדינת ישראל נ' אבו מדע'ם ואח'

לפני כב' השופט רון סולקין
המאשימה
נגד
הנאשמים

- מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד שאול ציון
1. סאלם עבדאללה אבו מדע'ם
 2. קפאח עבדאללה אבו מדע'ם שניהם ע"י ב"כ עו"ד סמיר אבו-עבד

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשמים שלפני נותנים את הדין בגין עבירות של אחזקת נשק ותחמושת שלא כדין, בניגוד לסעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן 1/ת, בהן הודו הנאשמים במסגרת הסדר טיעון, החזיקו הנאשמים בכלי נשק חם בלתי חוקיים ובתחמושת, כדלקמן:

הנאשם 1, תושב הישוב רהט בנגב, נתפס מחזיק בביתו באקדח חצי אוטומטי, 9 מ"מ, תוצרת FN, מספר סידורי 11425 B וכן החזיק, בנוסף ב- 55 כדורים בקוטר 9 מ"מ ובשלוש מחסניות טעונות, כל זאת שלא כדין. כאמור, בגין כך הורשע הנאשם בעבירה אחת של אחזקת נשק ותחמושת, שלא כדין.

הנאשם 2, אף הוא תושב הישוב רהט בנגב, החזיק בביתו באקדח חצי אוטומטי 9 מ"מ תוצרת "טנפגוליו" מספר סידורי E 08006, אשר אינו תקין אולם ניתן לירות ולהמית אדם באמצעותו; תת מקלע מאולתר, אשר לא ניתן לבצע ירי באמצעותו מכיוון שחסר פין אחורי, אולם לאחר הרכבת בורג חלף הפין, היה בידיו לבצע ירי, אשר בכוחו להמית אדם; אקדח תקני מסוג תופי 9 מ"מ תוצרת "וובלי סקוט" מספר סידורי 81229 - לגביו, נטען, כי אינו תקין משום שמנגנון התוף אינו ננעל וקיימת סכנה בטיחותית בירי. כמו כן, החזיק הנאשם 2 במחסנית טעונה בתחמושת 9 מ"מ. האקדחים אותם החזיק הנאשם 2 נתפסו בחדר הילדים, בעוד תת המקלע נתפס בחדר השינה של הנאשם 2. נאשם זה הורשע

עמוד 1

בשלוש עבירות של אחזקת נשק, שלא כדין, ובעבירה אחת של אחזקת תחמושת, שלא כדין.

בין הצדדים נקשר הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשמים הופנו להערכת שירות המבחן למבוגרים.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמות עונשיות.

ראיות לעונש

המאשימה הגישה, בהסכמת הסנגור, פלט הרשעותיו הקודמות של הנאשם 2.

ההגנה לא הגישה ראיות לעונש בכתב, ואולם השמיעה, מטעמה, מספר עדי אופי, כדלקמן:

ע.ה. 1 - מר עבדאללה מחמד אבו מדע'ם, אביהם של הנאשמים, סיפר, כי חנך את ילדיו לערכים טובים ולשמירה על חוקי המדינה. עוד מסר, כי אינו מצדיק את מעשיהם של הנאשמים.

ע.ה. 2 - מר חליל אבו מדע'ם, מכר של הנאשמים ושל אביהם, ציין, כי מה שעשו הנאשמים אינו מקובל וביקש להתחשב במצבם.

ע.ה. 3 - מר אמיר שאול שהי, שותף עסקי של אבי הנאשמים, העיד, כי מכיר את משפחת הנאשמים באופן אישי וכי המדובר במשפחה טובה, ערכית ותורמת. עוד מסר, כי הנאשמים מביעים חרטה.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בעניינו של הנאשם 1 הוגש תסקיר, המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 19 שנים, נשוי ואב לילד בן שנה וחצי. לא סיים את חוק לימודיו, לדבריו עקב החלטתו להינשא בגיל צעיר ולהשתלב בעסק המשפחתי - בתחום הבשר.

הנאשם סיפר לשירות המבחן, כי החל להשתמש בסמים מסוכנים, מסוג חשיש, כשלושה חודשים קודם מעצרו.

שירות המבחן התרשם מהנאשם 1, כי אינו מתייחס למעשיו בכובד ראש, ואינו מגלה תובנה למעשים, כפי המתבקש

לאור חומרת האישומים כלפיו.

עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאשם 1 נוטה להציג אינפורמציה מגמתית ומטושטשת ביחס לנסיבות שהובילוהו לעבור העבירות.

עוד הוסיף שירות המבחן, כי קיימת אצל נאשם 1 התייחסות מצמצמת, תוך מזעור והקטנת חומרת המעשים.

למרות האמור, בסיום התסקיר, בא שירות המבחן בהמלצה על ענישה שיקומית, במסגרת צו של"צ, ולחלופין, עונש מאסר בפועל, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

בעניינו של הנאשם 2 הוגש תסקיר, המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 29 שנים, נשוי ואב לחמישה ילדים.

גם נאשם זה לא סיים חוק לימודיו, אשר הופסקו על ידו במטרה להשתלב בעסק המשפחתי.

לחובתו של הנאשם 2, הרשעה אחת קודמת (שאינה במאטריה דומה, אלא בתחום המכונה "עבירות צווארון לבן"), בגינה ריצה עונש מאסר בן שישה חודשים, לדבריו - בדרך של עבודות שירות.

שירות המבחן ציין, כי הנאשם 2 מתקשה לשתף בקשיים ובנסיבות אשר הובילו לעבירות.

בסיומו של התסקיר, בא שירות המבחן, גם בעניינו של נאשם זה, בהמלצה שיקומית, להשתתף עונש במסגרת צו של"צ ולחלופין, עונש מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

טענות הצדדים

המאשימה הגישה טענותיה לעונש בכתב (ת/2) והשלימה אותן על פה.

המאשימה הדגישה את פוטנציאל הסיכון הקטלני הנובע מהעבירות שעבר הנאשם, כאשר הנשק עלול לשמש גורמים עברייניים ואף גורמים המבקשים את רעתה של מדינת ישראל בעבירות ביטחון ועבירות שנאה.

המאשימה הדגישה, כי כלי הנשק נמצאו בביתם של הנאשמים, חלקם מוכנים לשימוש; וכי יש לייחס חומרה יתרה לעובדה כי אצל הנאשם 2 - נמצאו כלי נשק בחדר הילדים (וכלי נשק נוס, נוס,

כאמור, בחדר השינה).

המאשימה הפנתה למדיניות הענישה בתקופה האחרונה, אשר השתנתה, בין היתר, בעקבות הנחיית פרקליט המדינה מספר 9.16, בהתאם לה נתקבלה החלטה לעתור להחמרה בענישה בגין עבירות אלה.

לנוכח טיב כלי הנשק במקרה דנן ואופן אחזקתם - עתרה המאשימה למתחם ענישה, שינוע בין 18 ועד 36 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים, ביחס לנאשם 1; מתחם ענישה, שינוע בין שלוש שנים ומחצה ועד חמש שנים ומחצה מאסר בפועל, ביחס לנאשם 2.

המאשימה עתרה להשית על הנאשמים עונש על הצד הנמוך של המתחם, אך לא בתחתיתו.

המאשימה עתרה לדחות המלצת שירות המבחן, אשר אינה תואמת את מתחם הענישה שנקבע בפסיקה ואינה משקפת את אינטרס ההגנה על שלומו של הציבור.

ההגנה טענה כי פסקי הדין עליהם מסתמכת המאשימה אינם רלוונטיים למקרה זה ונסיבותיו.

ההגנה ביקשה ליתן משקל משמעותי לנסיבותיו האישיות של הנאשם 1, גילו הצעיר, העובדה שזוהי הסתבכותו הראשונה. לטענת ההגנה, נטל הנאשם אחריות והוא מבין את חומרת מעשיו.

לעניין הנאשם 2, נטען, כי הודה ובעבירות, נטל אחריות ומבין את חומרת מעשיו.

ההגנה עתרה לאמץ המלצות שירות המבחן בנוגע לשני הנאשמים.

בדברו האחרון של הנאשם 1, הביע צער על העבירה שעבר ואמר, כי טעה.

בדברו האחרון של הנאשם 2, הביע הנאשם 2 צער על העבירות שעבר וציין, כי ברצונו להמשיך בחייו ולפרנס משפחתו.

דין והכרעה

אין צורך להכביר מילים על פוטנציאל הסיכון הנובע מאחזקת נשק חם קטלני, שלא כדיון.

כלי הנשק עלולים למצוא דרכם לפעילות שלילית, אם פלילית ואם נגד בטחון המדינה.

אחזקת נשק ותחמושת על ידי מי שלא נבדק, לא נמצא מתאים ולא הוכשר לכך, בתנאים שאינם מבטיחים בידודו של הנשק מהסביבה (כיום מי שמחזיק נשק ברשיון נדרש לאפסנו בכספת מאובטחת, מאחורי שני מנעולים), עלולה להביא לסיכון שלום הציבור, גם אם אין ראיות שהוחזק לצורך פעילות שלילית, כמפורט לעיל.

בנוסף, אחזקת נשק כאמור עלולה להביא לפגיעה בשלטון החוק ובנושאי שלטון החוק, המבצעים את תפקידם.

בפסק הדין ע.פ. 3288/14 **מדינת ישראל נ' קריספל** (פורסם במאגרים), נאמר:

בשל פוטנציאל ההרס הטמון בכלי נשק, הכולל גם אפשרות לפגיעה עיוורת באנשים מן הישוב, מתפקידו של בית המשפט להרתיע אף מפני עבירת החזקת נשק שלא כדין. זאת, כדי לבלום את שרשרת העבירות בשלב ראשוני.

בפסק הדין ע.פ. 4945/13 **סלימאן, נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), נאמר:

... התגלגלותם של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלולה להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין, גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד.

[ההדגשה אינה במקור].

בשורה של פסקי דין נקבע, כי חומרת הסיכון הנשקף מעבירות אלה, מחייבת השתת עונשי מאסר בפועל בגין עבירות אלה וזאת גם כאשר המדובר, לכאורה, במי שמנהל אורח חיים נורמטיבי ואין לחובתו הרשעות קודמות. ראו רע"פ 2718/04 **אבו דאחל נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

יוער כי הסכנה הטמונה בעבירה החמורה של החזקת נשק מצדיקה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו עבירתו הראשונה. בבוא בית המשפט לשקול את הענישה בעבירות מסוג זה, עליו לתת משקל נכבד יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים בכוח מלבצע עבירות דומות, על פני הנסיבות האישיות של העבריין.

עוד ראו ע.פ. 5220/09 **עוואודה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

אשר על כן משכבר נקבע הכלל לפיו ככלל יש לאסור את המבצעים עבירה זו, גם אם מדובר בעבירה ראשונה, מאחורי סורג ובריוח, ואילו אורך התקופה כלול בנסיבות הספציפיות של העושה והמעשה.

[ההדגשה אינה במקור].

אשר למתחם הענישה, בפסק הדין עפ"ג 23419-01-17 **מדינת ישראל נ' זניד ואח'** (פורסם במאגרים), נדון ערעור המדינה בעניינם של שני משיבים, האחד - נתפס מחזיק אקדח בקוטר 9 מ"מ ביחד עם מחסנית ובה 17 כדורים; וכן רובה סער מאולתר דמוי M16 עם מחסנית ובה 28 כדורים; השני - נתפס מחזיק בשני אקדחים, גם כן בצירוף תחמושת. בית משפט קמא קבע מתחם ענישה שינוע בין 13 עד 30 חדשי מאסר בפועל בנוגע למשיב שהחזיק את שני האקדחים ומתחם שינוע בין 16 עד 36 חדשי מאסר בפועל בנוגע למשיב שהחזיק אקדח ורובה סער מאולתר.

ערעור המדינה התקבל בהסכמת הצדדים, תוך שהוחמרו עונשי המאסר שהושתו על המשיבים ל-26 ו-31 חדשי מאסר בפועל (בהתאמה). בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, אף מצא לציון, כי המתחמים שנקבעו על ידי בית משפט השלום נמוכים יתר על המידה.

בעקבות החלטת בית המשפט המחוזי בערעור זה, במקרה נוסף שנדון בסמוך לאחר מכן, קבע בית משפט השלום מתחם ענישה שינוע בין 13 עד 36 חדשי מאסר בפועל בגין אחזקת כלי נשק מאולתר אחד מסוג תת מקלע בצירוף מחסנית ובה 10 כדורים. ראו ת.פ. 7544-11-16 **מדינת ישראל נ' אלאסד** (פורסם במאגרים). באותו מקרה, הושת על הנאשם, בעל עבר פלילי שאינו מכביד, עונש מאסר בפועל בן 21 חדשים. ערעור שהוגש על גזר הדין - נדחה; ואף נקבע על ידי בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, כי העונש עומד במתחם ענישה ראוי. ראו עפ"ג 22885-05-17 **אלאסד נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים).

בפסק הדין ע.פ. 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (פורסם במאגרים), אושר מתחם ענישה שינוע בין שנה ועד שלוש שנות מאסר, בגין אחזקת כלי נשק בודד מסוג קרל גוסטב וכן מחסנית וכדורים. אף באותו מקרה, המדובר היה בצעיר, אשר ניהל אורח חיים נורמטיבי, כולל לימודים אקדמאיים בפקולטה לאדריכלות, ללא עבר פלילי. גם באותו מקרה, המליץ שירות המבחן להסתפק בעונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בית המשפט העליון ציין, כי ראוי לקבוע עונשים מרתיעים בגין עבירות אלה והעמיד המתחם שם בין 12 ועד 36 חדשי מאסר בפועל. אמנם, באותו מקרה הורשע המשיב גם בעבירה חמורה יותר, של נשיאת נשק, בניגוד לסעיף 144(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

לפני כשנה ומחצה, ניתן, בבית משפט זה, גזר דין, ת.פ. 32560-12-16 **מדינת ישראל נ' אלסאריעה** (פורסם במאגרים). שם, נדון נאשם בגין עבירה של נסיון להחזקת אקדח מסוג ברטה (העבירה תוקנה לנסיון, במסגרת הסדר טעון, בשל כך שהנשק לא היה תקין), וכן תת מקלע מאולתר, כשכלי הנשק הוחזקו בביתו של הנאשם שם, לעונש מאסר בן 20 חדשים בפועל. זאת, במסגרת מתחם כולל שנע בין 18 עד 42 חדשי מאסר.

בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, דחה בית המשפט המחוזי, הרכב אב"ד כב' הנשיאה ר' יפה-כץ, ערעור ההגנה על חומרת העונש, תוך שמצא, כי חרף העדר אינדיקציה על שימוש פלילי או אחר המתוכן בנשק, ועל

אף נסיבותיו האישיות של המערער שם (צעיר ללא עבר פלילי) - הרי הנסיבות האישיות ואינטרס השיקום, נדחים מפני האינטרס הציבורי של מיגור עבירות מסוג זה.

יצוין, גם באותו מקרה, בא שירות המבחן בהמלצה להשית עונש שיקומי, של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

לאחרונה, פורסמה הנחיית פרקליט המדינה מס' 9.16 (מיום ג' אב תשע"ו - 07/08/16) בנוגע למדיניות הענישה בעבירות נשק, במסגרתה הונחתה התביעה הכללית לפעול לכיוון החמרת הענישה בעבירות אלה, לנוכח הסיכון הרב הנשקף מהן והאינטרס הציבורי במיגורן. התביעה הכללית הונחתה לדרוש מאסר בפועל לתקופה ממשית, גם כאשר המדובר בעבירה ראשונה. מבחינת מדרג החומרה, הוצבה אחזקה של רובה סער או תת מקלע - ברמה אחת לפני הרמה החמורה ביותר ואילו אחזקת נשק קצר - אקדח - ברמה נמוכה יותר. לנוכח הפסיקה, שפורטה באותה הנחיה, הונחתה התביעה הכללית לטעון למתחם שינוע בין שנתיים עד ארבע שנות מאסר בפועל בגין כל עבירה בודדת של אחזקת רובה או תת מקלע; בין שנה לשלוש שנים בגין אחזקת נשק קצר מסוג אקדח; 6 חדשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, עד 6 חדשי מאסר בפועל ממש בגין אחזקת תחמושת.

הצורך בהחמרת הענישה נומק במספר הרב של העבירות, אם פליליות ואם כאלה נגד בטחון המדינה, שנעברו לאחרונה, באמצעות כלי נשק, ואף הביאו, לעיתים מזומנות, לפגיעה באזרחים בלתי מעורבים. לשם המחשה, כפי המפורט בנתונים שהובאו במסגרת ההנחיה, בשנת 2013, אירעו בישראל 563 אירועים של פיגועים פליליים באמצעות נשק חם. זאת, מבלי לקחת בחשבון פיגועים על רקע בטחוני או עבירות שנאה.

בית המשפט אינו מוצא לייחס משקל משמעותי לעובדה, כי חלק מכלי הנשק - תת המקלע אשר לא הכילו פין אחורי, ומשכך לא היה תקין לירי (אם כי, כמפורט, ניתן היה לירות באמצעות הכנסת בורג), וכן אקדח חצי אוטומטי, אשר לא היה תקין, אך מסוגל לבצע ירי.

הוסף לאמור, האפשרות לשים היד על אותו חלק חסר - הפין האחורי, או אף להרכיב תחליף לחלק זה, באמצעות בורג, ובכך להפוך הנשק לכלי נשק תקין בעל פוטנציאל קטלני, אינה כזו הכרוכה במאמצים מיוחדים.

עם זאת, בכל הנוגע לפוטנציאל הסיכון הנובע מכללי נשק אלה, יינתן משקל מסוים לכך, שהמדובר בנשק שאינו תקין לחלוטין, בקביעת מתחם הענישה.

לאור כל האמור, מוצא בית המשפט לקבוע מתחמי ענישה כדלקמן:

- בכל הנוגע לאחזקת נשק אוטומטי מסוג תת מקלע - בין שנה ומחצה ועד שלוש שנות מאסר בפועל;
- כאשר אינו תקין לירי, אך ניתן להשמישו באופן שאינו דורש מאמץ מיוחד - בין 15 חדשים ועד שלוש שנות מאסר בפועל;

- בכל הנוגע לאחזקת נשק קצר מסוג אקדח, תקין לירי - בין שנה ועד שנתיים מאסר בפועל;
- בכל הנוגע לאחזקת נשק קצר מסוג אקדח, כאשר אינו תקין לירי - בין 10 חדשים ועד שנתיים מאסר בפועל;
- בכל הנוגע לאחזקת תחמושת בכמות של קליעים בודדים או עשרות קליעים - עד 6 חדשי מאסר בפועל.

אשר למתחם הענישה הכולל בתיק זה, תוך חפיפה מסוימת בין המתחמים שנקבעו, יועמד, כדלקמן:

נאשם 1 - בין 15 ועד 24 חדשי מאסר בפועל;

נאשם 2 - בין 27 ועד 54 חודשי מאסר בפועל.

אשר לקביעת הענישה הספציפית במסגרת המתחם:

הנאשמים החזיקו כלי נשק שונים (נשק אחד ושלושה נשקים בהתאמה), בצירוף תחמושת, בביתם, נגישים ומוכנים לשימוש.

הטענה, כי כלי הנשק או חלק מהם, נמצאו ולא נרכשו - מבלי להתייחס לשאלת הסתברותה, אינה מעלה ואינה מורידה, שכן אין צורך להכביר מילים, על סכנת הפגיעה באזרחים חפים מפשע, כתוצאה משימוש בכלי הנשק, וסכנה זו אינה משתנה לפי הדרך בה הושגו כלי הנשק.

העדר נטילת אחריות מלאה ותפישותיהם המקלות של הנאשמים בייחס לעבירות, מהווים נתון המצביע לכיוון החמרה מסוימת במסגרת מתחם הענישה.

אם יימנע בית המשפט מלהחמיר עם הנאשמים, יהיה זה בשל הנימוקים הבאים:

הנאשמים הודו בעבירות, כפי נוסחן בכתב האישום המתוקן, בבית המשפט.

לא הוצגו ראיות או אינדיקציות על כוונה לשימוש שלילי, פלילי או אחר, בנשק שנתפס.

לעניין הנאשם 1 - עד למעצרו בגין עבירה זו - לא נתפס מסתבך עם החוק.

איזון השיקולים השונים מצביע לכיוון ענישה על הצד הנמוך של מתחם הענישה, אם גם לא ברף הנמוך ממש.

אשר להמלצותיו העונשיות של שירות המבחן במקרה דנן, בנוגע לשני הנאשמים - מוצא בית המשפט, כי זו אינן עומדות כלל במסגרת מתחם הענישה הנ"ג דין ואף אינן תואמות האינטרס הציבורי והצורך להבטיח את חייהם ואת שלומם של הציבור.

כאמור, עמדה זו נתקבלה גם על ידי בית משפט המחוזי בפסק דינו האחרון בפרשת **אלסראעיה** (עפ"ג 26496-09-17).

אשר לבקשת ההגנה, כי בית המשפט יחרוג לקולה ממתחם הענישה - בהתאם לדין, חריגה ממתחם הענישה אפשרית מטעמי שיקום. דא עקא, במקרה דנן, אין עולה מהתסקירים או מטיעוני הצדדים כל מצוקה חריגה ממנה סובל מי מהנאשמים, מצוקה כזו, המצדיקה שיקומם. ההיפך הוא הנכון, עולה מהתסקירים, מדברי עדי האופי ומהטיעונים שנשמעו, כי הנאשמים גדלו במשפחה נורמטיבית; להם מעגלי תמיכה משמעותיים; אבי המשפחה בעל עסקים בקנה מידה גדול ובעל אמצעים; אף לא נטען כלל, כי מי מהנאשמים נקלע לעבור העבירות מצורך מיוחד או מהתמכרות כלשהי.

כמויות הנשק והתחמושת שהוחזקו, מדברות בעד עצמן, ומקטינות ההסתברות, כי הנשק הוחזק למטרות הגנתיות או לעת מצוא בלבד, שכן למטרות כאלה, די היה באחזקת פריט נשק אחד במתחם מגוריהם של בני המשפחה המורחבת.

הגם שבסופו של דבר, הביעו הנאשמים נכונות להשתלב בהליך טיפולי - הרי אין זה בבחינת "מילת קסם" המצדיקה חריגה ממתחם הענישה, בכל עת, כאשר אין עולה כלל צורך מיוחד בשיקום.

כפי שנפסק לא פעם, הליך שיקומי, גם משמעותי ואינטנסיבי - אינו חזות הכל, וראו, לעניין זה, ע"פ 6237/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

אמנם ניכר, כי ההליך הטיפולי שעבר המערער חולל בו שינוי מסוים, שאף הביא להפחתת רמת המסוכנות שיוחסה לו. אין להקל ראש בהליך זה, אך אין בו כדי לבטל את העבירות בהן הורשע ואת חומרתן (ראו ע"פ 7037/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**). טוען המערער, כי שגה בית המשפט קמא בכך שלא העדיף בעניינו את אינטרס השיקום. אכן יש ליתן חשיבות לשיקומו של מי שנאשם בפלילים, אך שיקול זה אינו עומד לבדו, ועל בתי המשפט להידרש לצדו לשיקולים אחרים (רע"ב 1730/10 **תורג'מן נ' היועץ המשפטי לממשלה**). בענייננו, יש לתת את הדעת, בין היתר, לאינטרס הציבורי שבהרתעת המערער וזולתו מפני הישנותן של עבירות מעין אלה, ולצורך להביע את סלידת החברה מן המעשים (ע"פ 10673/04 **פלוני נ' מדינת ישראל**).

בנסיבות אלה, אין כל עילה לחרוג ממתחם הענישה.

לנוכח כך שהמדובר בכלי הנשק שלהם שווי כלכלי לא מבוטל, מוצא בית המשפט להשית עיצומים כספיים. בפרשת **אלסראעיה** דלעיל, הושת עיצום כספי מסוג קנס בסך 12,000 ₪, ובית המשפט המחוזי לא מצא עילה להתערב בכך. יצוין, כי שם המדובר היה באחזקת תת מקלע אחד ואקדח פגום, כך שבמקרה דנן, יושתו עיצומים, בהתאמה, כלפי כל אחד מהנאשמים, בהתאם לכמות הנשק והתחמושת בו החזיק.

משלא הוברר עד תום מניעי הנאשמים להחזקת כלי הנשק - מוצא בית המשפט גם להשית מאסר מותנה מרתיע.

בית המשפט דן את הנאשמים לעונשים כדלקמן:

בעניין הנאשם 1:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, ככל שקיימים, בהתאם לרישומי שב"ס;

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם 1 ממאסרו, שהנאשם 1 לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז-1977, פרק ח' סימן א', למעט עבירה בניגוד לסעיף 144(א) סיפא לאותו חוק;

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם 1 ממאסרו, שהנאשם 1 לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז-1977, סעיף 144(א) סיפא או סעיף 186;

ד. קנס בסך 10,000 ₪ או 90 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 31.12.2019.

בעניין הנאשם 2:

א. 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, ככל שקיימים, בהתאם לרישומי שב"ס;

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם 2 ממאסרו, שהנאשם 2 לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז-1977, פרק ח' סימן א', למעט עבירה בניגוד לסעיף 144(א) סיפא לאותו חוק;

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם 2 ממאסרו, שהנאשם 2 לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז-1977, סעיף 144(א) סיפא או סעיף 186;

ד. קנס בסך 25,000 ₪ או 240 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 31.12.2019.

הנאשמים יתייצבו לריצוי עונשם כעת.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

ככל שלא תוגש בקשה אחרת מטעם מי מהצדדים בתוך 45 ימים, יחולטו המוצגים בתיק החקירה, לרבות כלי הנשק נושא כתב האישום, סמים והתיקים בהם נתפסו, על פי שיקול דעת המאשימה.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשע"ט, 14 פברואר 2019, במעמד הצדדים.